

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52948-04-19 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני כבוד השופט מוחמד חאג' יחיא

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד הילה אקוע
משטרת ישראל – תביעות י-ם

המאשימה

נגד

פלוני
ע"י ב"כ עו"ד ראובן טקו

הנאשם

הכרעת דין (נוסח מותר בפרסום)

(1) כנגד הנאשם הוגש כתב אישום שמייחס לו שלושה אישומים, בכולם הוא נאשם באיומים על המתלונן (להלן: "המתלונן"), לפי העבירה שבסעיף 192 בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

(2) לאחר שבחנתי את מכלול החומר הקיים בתיק, שמעתי את עדויות העדים והתרשמתי מעדויותיהם, וכן לאחר שנתתי את דעתי לטענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי יש לזכות את הנאשם מהאישום הראשון ולהרשיע אותו באישומים השני השלישי. הכל כפי שיפורט להלן.

האישומים והתשובה להם

(3) לפי כתב האישום שהוגש ביום 20.4.2019, הנאשם הוא אביה של הגב' XXXX (להלן: "הבת" או "XXXX") שניהלה למשך תקופה מערכת יחסים עם מר XXXX XXXX (להלן: "המתלונן" או "XXXX").

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52948-04-19 מדינת ישראל נ' פלוני

- (4) לפי האישום הראשון, ביום 28.10.2018 בשעה 14:22 לערך, התקשר הנאשם לאביו של המתלונן (להלן: "XXXX") על מנת להתריע בפניו על הקשר הזוגי שבין המתלונן לבין בתו תוך שהוא דורש ממנו כי ידאג להפסיק את הקשר. המתלונן ששמע מאביו על שיחתו עם הנאשם, התקשר אל הנאשם או אז איים עליו האחרון באומרו שיהרוג אותו.
- (5) לפי האישום השני, ביום 28.10.2018 כשעה לאחר מועד האישום הראשון, הגיע הנאשם לביתו של XXXX ברחוב XXXX בירושלים, זאת כאשר הוא נוסע ברכב ובו מספר אנשים נוספים שזהותם אינה ידועה. הנאשם ניגש אל הבית, דפק בדלת וכאשר XXXX ניגש אליו, איים עליו הנאשם באומרו שיהרוג את המתלונן.
- (6) לפי האישום השלישי, ביום 30.10.2018 בשעה שאינה ידועה במדויק, במהלך דיון במסגרת הליך משפטי לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב-2001 – שהתנהל בבית משפט השלום בירושלים [ה"ט XXXX XXXX נ' XXXX (להלן: "הדיון בה"ט")] לפני כבוד השופטת ל' בנמלך – העיד הנאשם לפני בית המשפט. במהלך עדותו, הוא איים על המתלונן באומרו "אני אמדתי לאבא שלו שאם הוא יתקרב לבת שלי אני ארצח אותו", כל זאת אמר הנאשם למרות הפצרותיו של בית המשפט שעליו לחדול מאיומיו.
- (7) לפי המאשימה, בכל אחד מהמעשים האמורים, איים הנאשם על המתלונן בפגיעה שלא כדין בגופו או בחירותו, זאת מתוך כוונה להפחידו או להקניטו. ולכן, בגין כל אחד מאלה, הוא הועמד לדין בביצוע איומים, עבירה לפי סעיף 192 בחוק העונשין.
- (8) בדיון מיום 16.9.2020 ניתנה תשובת הנאשם על האישום. התשובה לא הייתה מסודרת דיה, אך לפי עיקריה, כפי שהיה ניתן להבין ממנה, הנאשם אינו מכחיש את אמירת הדברים בשלוש ההזדמנויות, אלא שהוא לא התכוון לפגוע במתלונן. הא רק רצה להגן עליו ועל בתו, באופן זה, שאם לא יתרחק המתלונן מבתו, לא יחדל להטריד אותה ולא יפסיק לאיים להפיץ תמונות שלה – הוא (המתלונן) וגם בתו עלולים להיפגע על-ידי מי מבני המשפחה. הנאשם טוען, כי פעל כפי שפעל מתוך הגנה עצמית כאמור, על בתו ועל המתלונן. בסיכומיו, הרחיב בא-כוח הנאשם טיעון לעניין התרבות הערבית, בפרט, הנובע ממנה בכל

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52948-04-19 מדינת ישראל נ' פלוני

הקשור למערכות היחסים החברתיות ותופעת האלימות על רקע מה שמכונה חילול "כבוד המשפחה".

ראיות התביעה

- (9) מטעם המאשימה העידו השוטר יעקב זריהן (להלן: "השוטר זריהן"), המתלונן, אביו XXXX וחברו של הנאשם שהיה עמו ביום 28.10.2018 (להלן: "XXXX"). כמו כן, מטעם המאשימה הוגשו המוצגים הבאים:
- מוצג מא/1 – פרוטוקול הדיון בה"ט מיום 30.10.2018.
 - מוצג מא/2 – החלטת בית המשפט בה"ט מיום 30.10.2018.
 - מוצג מא/3 – הודעת חשוד (הנאשם) במשטרה, מיום 30.10.2018, בשעה 17:04.
 - מוצג מא/4 – הודעת חשוד (הנאשם) במשטרה, מיום 1.11.2018, בשעה 15:39.
 - מוצג מא/5 – תמונות שקיבל השוטר זריהן מהנאשם, בהן בין השאר, נראית XXXX מחובקת עם המתלונן כאשר פניו מטושטשות (להלן: "התמונות").
 - מוצג מא/6 – מזכר של השוטר זריהן מיום 30.10.2018 ועניינו שיחה עם המתלונן.
 - מוצג מא/7 – מזכר של השוטר זריהן מיום 31.10.2018 ועניינו "ניסיון איתור ממצאים מהטלפון של המעורבים".
 - מוצג מא/8 – מזכר של השוטר זריהן מיום 1.11.2018 וענינו בדיקת הבעלות לטלפון שמספרו XXXX-055.
 - מוצג מא/9 – הודעת חשוד (המתלונן) במשטרה, מיום 31.10.2018, בשעה 15:49.

עיקרי עדות השוטר זריהן (עמודים 13-34 דיון מיום 7.4.2021)

- (10) העד הוא חוקר במשטרה מזה כ-4.5 שנים. הוא גבה את שתי הודעות הנאשם וגם את הודעת המתלונן. העד בדק את מספר הטלפון ממנו נשלחו התמונות לנאשם. מצא כי למספר זה אין בעלות וכי אין למתלונן מספר כזה (מוצג מא/8). בחקירתו הנגדית נשאל העד רבות על ההשלכות בתרבות הערבית של שליחת תמונה מסוג אלו שנשלחו לנאשם. הוא השיב, כי אינו נדרש לסטריאוטיפים כלפי חברה כזו או אחרת וכי אינו מבדיל בטיפול בתיקים ביחס

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52948-04-19 מדינת ישראל נ' פלוני

לאוכלוסייה כזו או אחרת. עוד לפי העד, זולת המתועד במזכרים, אין פעולות חקירה נוספות שנעשו. העד בדק עם המתלונן אם יש לו הקלטות לשיחות מאיימות עמו, אך כאלה לא הוצגו. כמו כן הוא בדק עם XXXX אם יש ברשותה תמונות או עדויות לשיחות מטרידות, ואולם גם היא הודיעה כי מחקה את הכל (מוצגים מא/7-6). בסופו של יום, המתלונן הורחק מXXXX למשך 30 יום זאת לפי סמכות קצין משטרה.

עיקרי העדות של המתלונן (עמודים 34-59 דיון מיום 7.4.2021)

(11) המתלונן הוא בחור צעיר, יליד שנת 1996 (בן 25). הוא הכיר את XXXX והיו בקשר למשך ארבע שנים, עד יום מפגשם במסעדה ביום 28.10.2018. הוא לא ידע בדיוק מה גילה במועד ההיכרות. אמה ידעה על קשר זה. במהלך תקופת ההיכרות ביניהם, הוא ביקש את ידה, אך סורב נוכח גילה הצעיר ורצונה ללמוד. הפרידה בין השניים הייתה נוכח בעיות עם המשפחה שלה. הנאשם איים עליו בטלפון, אצל אביו וגם בבית המשפט. אשר למפגש האמור במסעדה, העיד המתלונן, כי הוא היה עם חברו ובמקרה נכנסו למסעדה. הוא עלה לקומה השנייה כדי לחפש שולחן ריק לשיבה, ושם הבחין בXXXX. מאחר ולא מצא כזה, הוא שב על עקבותיו לחברו ושניהם עזבו את המקום. הוא מכחיש כל מעשה איום או הטרדה כלפי XXXX, לרבות איום לשלוח תמונות פרטיות שלה. לאחר המפגש האמור, שוחח עמו אביו והוא שוחח עם הנאשם כדי להבין מה פשר פנייתו לאביו. כי אז הנאשם איים עליו להרוג אותו. בשלב מאוחר יותר, הוא איים עליו גם בבית המשפט. המתלונן התרחק מXXXX נוכח הסירוב של הוריה להינשא לו, אך היא רצתה להמשיך את הקשר עמו. במהלך עדותו עלה כי יש לו עבר פלילי בתחום עבירות המין וכבר שילם את חובו לחברה (על הרלבנטיות של נתון זה אתיחס בהמשך). אשר לתמונות שנשלחו לנאשם, לא ידע המתלונן לומר מי צילם אותן ובאיזה מכשיר. בכל אופן, מספר הטלפון ממנו נשלחו תמונות אלה לנאשם, הוא לא שלו. לדבריו, הוא אהב את XXXX ולא הייתה לו כל מטרה לפגוע בה או במשפחתה.

עיקרי עדותו של XXXX (עמודים 60-68 דיון מיום 7.4.2021)

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52948-04-19 מדינת ישראל נ' פלוני

(12) העד הוא אביו של המתלונן. כעולה מעדותו, עד השיחות בין השניים, לא הייתה היכרות בינו לבין הנאשם. הנאשם התקשר אליו וביקש ממנו שהמתלונן יתרחק מהבת שלו. עקב זאת, התקשר העד למתלונן, ניסה לברר עמו מה הבעיה וביקש ממנו להתרחק מהבת. לאחר מכן, הנאשם התקשר אליו שוב ושאל אם הוא בבית, וכי אז הגיע אליו הביתה ואמר לו שהוא רוצה "לשחוט ולרצוח" את המתלונן. הנאשם הגיע עם אנשים נוספים, אך הם נשארו ברכב. הוא ניסה להרגיע אותו ולהזמין לקפה בתוך הבית, אך הנאשם סירב. כי אז, ביקש ממנו העד כי ילך לפני הגעת בניו בחזרה, זאת מחשש להתפתחות קטטה. העד היה מודע לכך שהמתלונן נמצא בקשר חברי עם בחורה וכי משפחתו ביקשה את ידה אך הבקשה סורבה. לאחר התקרית האמורה, שוחח העד עם אחיו וזה בתורו שוחח עם הנאשם על מנת להבין מה הסכסוך, אך הנאשם הודיע כי כבר ניגש למשטרה.

עדות XXXX (עמודים 14-21 דיון מיום 18.5.2021)

(13) העד הוא חברו של המתלונן מזה כשלוש שנים, וכשה חודשים לפני האירוע במסעדה. הוא ידע, כי המתלונן נמצא בקשר עם בחורה, וסיפר לו שהוא אוהב אותה. אמנם לא היו הרבה הזדמנויות ששמע אותו מדבר עם חברתו, אך מעולם לא שמע שהוא מאיים או מטריד אותה. בנוסף, הוא לא ראה תמונות שלה ואף לא יצא לראות אותם יחד. ביום האירוע, הוא והמתלונן נכנסו למסעדה כדי לאכול. לא מצאו שולחן ולכן עלה המתלונן לקומה השנייה כדי לבדוק אם ישנו שולחן פנוי. העד המתין בחוץ. מאחר ולא מצא, חברו ירד ושניהם עזבו את המקום. הם שהו שם פחות מדקה. הוא זוכר כי סמוך לאחר מכן, התנהלה שיחה טלפונית בין המתלונן לבין אביה של הבחורה (הנאשם). העד שמע רק את דברי המתלונן שכן השיחה לא הייתה על רמקול. הוא לא ידע על מה מהות השיחה אך הבין שהנאשם סבר כי המתלונן הציק לבת שלו. המתלונן נשמע צועק ואומר לנאשם כי יעשה מה שהוא (הנאשם) רוצה. העד סיפר, כי המתלונן לא עשה דבר לאחר אותה שיחה. העד אינו זוכר מה התרחש בבית המשפט בהליך ה"ט, נוכח חלוף השנים.

ראיות ההגנה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52948-04-19 מדינת ישראל נ' פלוני

- (14) מטעם ההגנה העידו הנאשם, הבת XXXX ושתי בנות הדודים שלה (להלן בהתאמה: "XXXX" ו-"XXXX"). כמו כן, מטעם ההגנה הוגשו המוצגים הבאים:
- מוצג 1/1 – תמונה של XXXX והמתלונן תוך שפניו מושחרות.
- מוצג 2/1 – תמונות ממסרונים של XXXX והמתלונן תוך שפניו מושחרות.
- מוצגים 3/1-7 – תמונות, מרביתן אינן ברורות.
- מוצג 8/1 – הודעת XXXX במשטרה, מיום 31.10.2018, בשעה 17:25.

עיקרי עדות הנאשם (עמודים 22-36 דיון מיום 18.5.2021)

- (15) הנאשם העיד, כי אמנם אמר למתלונן שאם יתקרב לבת שלו הוא יהרוג אותו, אך לא התכוון כלל לעשות כן. כל שרצה הוא להרחיק אותו מבתו וכי יחדל להציק לה או להטריד אותה. הנאשם לא ידע בהתחלה על הקשר בין המתלונן ל-XXXX, עד שזו סיפרה לו כי המתלונן דחף אותה ושבר לה את הטלפון, וכי הוא מטריד אותה ומציק לה. בגין זאת היא הגישה תלונה במשטרה. הוא רצה להגן על הבת שלו ועל המתלונן מהחשש שנושא זה יתפתח לריב בין המשפחות. הנאשם סבר כי השיחה עם XXXX תעזור על מנת שהמצב לא יחמיר, אך מאחר וזה לא סייע, הוא פנה למשטרה. הנאשם בטוח כי המתלונן הוא זה ששלח לו את תמונות בתו לטלפון הנייד שלו. הוא ניסה להתקשר לטלפון שממנו התקבלו התמונות, אך לא היה מענה. הנאשם אישר כי במסגרת הליך ה"ט, הוא איים על המתלונן. לדבריו, בדיון האמור, לא נתנו לו ולבתו לדבר; לדבריו: "אני והילדה יושבים כמו סליחה על הביטוי כמו כלבים" (ש' 18, ע' 25). בנוסף, הוא לא היה מסוגל לשמוע את השקרים של המתלונן ולכן כעס ואמר את אשר אמר. ביחס למפגש הפרונטלי עם XXXX, הוא העיד כי היו עמו שני אנשים ברכב אך זאת כדי לשמור על הבריאות שלו. אמנם נכח שם גם אופנוע עם שני אנשים נוספים, אך אלה הדריכו אותו לבית של XXXX ותו לא. הנאשם הסביר כי הוא סובל מנכות רפואית וכי לא התכוון כלל לממש את האיום אלא רק כדי להרחיק את המתלונן מבתו כאמור.

עיקרי העדות של XXXX (עמודים 36-41 דיון מיום 18.5.2021)

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52948-04-19 מדינת ישראל נ' פלוני

16) העדה היא בת דודה של XXXX. היא העידה כי צילמה סרטון ביום 12.7.2019 בטיילת בשכונת ואדי-ג'וז בירושלים, כאשר הייתה בחברת XXXX ואמה. גם המתלונן הגיע לשם ושהה כחצי שעה. לדבריה, במעשה זה, המתלונן עקב אחרי XXXX אף שיש צו שמרחיק אותו ממנה.

עיקרי העדות של XXXX (עמודים 41-47 דיון מיום 18.5.2021)

17) העדה היא בת דודה נוספת של XXXX. לדבריה, אף שיש קרבה משפחתית, אך הקשר ביניהן התהדק בחודש 08/2018 עת החלו ללמוד באותו מוסד חינוכי. היא מכירה את המתלונן. העדה העידה, כי XXXX לא רצתה להיות בקשר עמו, אך חרף זאת, הוא עקב אחריה והתמיד בחיזוריו. היא הייתה מתחמקת ממנו. לדידה של העדה, המתלונן איים על XXXX כי ישלח לאביה תמונות שלה ויגרום לכך שתגורש מביתה. ביחס ליום האירוע, היא הייתה עם XXXX במסעדה. המתלונן עקב אחריהן מהמוסד החינוכי ועד הגעתן לשם. אין זו הפעם הראשונה שהוא עושה זאת. הוא נכנס אל המסעדה, הסתכל על XXXX ויצא. העדה תיארה, כי הן פחדו ולכן התקשרו לנאשם שהגיע ואסף אותן משם. עם הגעתו, המתלונן עזב. העדה תיארה בעדותה מקרה נוסף שהתרחש כחודשיים לפני האירוע במסעדה, ובו המתלונן רדף אחרי XXXX בצאתן מהמוסד החינוכי ועד ביתה. באותו מקרה, הוא התקרב אליה ואמר לה שהוא הולך לפרסם את התמונות שלה, לאחר מכן נטל ממנה את הטלפון שלה, הטיח אותו בברזל, שבר אותו ולאחר מכן דחף אותה. עקב זאת הגישה XXXX תלונה במשטרה.

עיקרי העדות של XXXX (עמודים 47-59 דיון מיום 18.5.2021)

18) העדה העידה, כי הייתה היכרות בינה לבין המתלונן שנמשכה זמן רב. היא אישרה, כי בתחילת הקשר, היא הייתה בת 14, אז הרגישה בנוח עמו אך בהמשך, כשהתבגרה, רגשותיה היו מעורבים, לדבריה: "בגיל 14 הרגשתי שאני נהנית איתו, אבל אחרי זה בגיל 15, 16 17 זה היה תמיד מאבק אם אני רוצה אותו או לא רוצה אותו, ואחרי זה נודע לי שהוא בן אדם לא טוב, ואני לא רוצה אותו?" (ש' 3-5, ע' 49). המתלונן ביקש את ידה, אך הוריה סירבו, זאת לאחר שביררו מי הוא ומה עברו. בשלב מסוים, כארבעה חודשים לפני האירוע

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52948-04-19 מדינת ישראל נ' פלוני

במסעדה, היא החליטה להפסיק את הקשר עמו, אך הוא התמיד בחיזוריו הטורדניים ולנוכח סירובה להינשא לו, הוא איים להפיץ את התמונות שלה כדי לבייש אותה ולפגוע בשמה הטוב. ביום 28.10.2018 היא הגישה תלונה במשטרה מאחר והמתלונן עקב אחריה. לדבריה, הן במקרה זה הן במקרים קודמים הוא היה אורב לה ולוחץ עליה, תוך כדי כך שהוא היה שולח מסרונים. פעם אחת הוא תקף אותה ושבר את הטלפון הנייד שלה.

(19) ביחס לתמונות שהוגשו, דובר על מפגש בבית קפה. היא הייתה אז בת 16-17 וזאת לאחר שכבר סירבה משפחתה לבקשתו להינשא לה. התמונות צולמו על-ידי חברה שלה באמצעות הטלפון של המתלונן. היא פחדה ממנו ולכן נאלצה "לזרום" אתו ולהצטלם עמו אף שלא רצתה בכך. היא עצמה לא צילמה תמונות אלו. חרף בקשותיה, הוא סירב למחוק את התמונות ואיים כאמור כי יפיץ אותן באתרים במרשתת וכי ישלח אותן לאביה. אשר להליך ה"ט", היא הגישה בקשה נוכח הטרדות המתלונן. ההליך נפתח לאחר שהמשטרה הפנתה אותה לבית המשפט. בדיון שהתקיים בנוכחות הצדדים, לא נתנו לה ולאביה לדבר וגם התרגום היה משובש. גם לאחר הדיון, המשיך המתלונן להטריד אותה ולהתקשר אליה ולכן שינתה את מספר הטלפון שלה שלוש פעמים. לדידה, היא בטוחה שהמתלונן הוא זה ששלח את התמונות לאביה. הוא היה נוהג לקנות כרטיסי "סים" ולהתקשר מהם או מחברים.

דיון והכרעה

(20) לפי עבירת האיומים בסעיף 192 בחוק העונשין:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים"

(21) ברע"פ 2038/04 שמואל לם נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 96, 106 (2006), נקבע בין היתר, כהאי לישנא:

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52948-04-19 מדינת ישראל נ' פלוני

"על פי סעיף 192 לחוק העונשין, אין נדרשת תוצאה של פגיעה בפועל בערכים המוגנים כדי שתתקיים עבירת האיומים. לשם אכיפת האיסור שנקבע בעבירה אין נדרש להוכיח כי האיום אכן השיג את מטרתו של המאיים וכי ההפחדה או ההקנטה התממשה. די בפעולת האיום עצמה, אם בוצעה מתוך כוונה להפחיד או להקניט, כדי להיות עבירה של איומים. מדובר אפוא בעבירה שהיא מסוג העבירות ההתנהגותיות, ואין מדובר בעבירה תוצאתית. זאת ועוד, מדובר בעבירה שהמחשבה הפלילית הנלווית אליה כוללת יסוד של "מחשבה פלילית מיוחדת"..."

[ראו גם: ע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373 (1989)]

(22) היסוד העובדתי של העבירה הנדונה כולל רכיב התנהגותי ורכיב נסיבתי והם שניהם מהווים יחד את מכלול ההתנהגות האסורה (עניין לם לעיל, 107). הרכיב ההתנהגותי אף הוא מורכב משני נדבכים: המעשה הפיזי של ביצוע האיום (דרך הביטוי), וגם מתוכן האיום (הביטוי עצמו). גם כן הרכיב הנסיבתי מושתת על שני נדבכים: רכיב ("שלא כדין") הנדרש בעבירה, וגם הדרישה לעניין מיהות המאיים ("על אדם"). לעניין דרישת "שלא כדין", נפסק ברע"פ 8736/15 זילפה צוברי בר נ' מדינת ישראל (17.1.2018), פסקה 33 בחוות דעתה של כבוד השופטת ד' ברק-ארז, כלהלן:

"ניתן לחשוב על גישה, שאותה אני מציעה לכנות "הגישה המשולבת", לפיה לצורך התקיימות הרכיב "שלא כדין" בעבירה פלילית, על התביעה להוכיח בשלב ראשון קיומו של איסור נפרד, פלילי או אזרחי, על ההתנהגות הנדונה בעבירה, אך בשלב שני, הנאשם יהיה רשאי להציג הצדק בדין להתנהגות הנדונה, ובכך להביא לזיכוי. גישה זו, אשר קרובה לכאורה לגישה המצמצמת, משלבת למעשה גם היבטים מהגישה המרחיבה: מחד גיסא, נשמרת בה הדרישה המכוונת כלפי התביעה להוכיח קיומו של איסור מקביל בנורמה חיצונית נפרדת; מאידך גיסא, לנאשם עומדת האפשרות להצביע על הסדרים אחרים בדין להוכחת צידוק להתנהגות, שברגיל היא התנהגות אסורה (ובמובן זה התוצאה המתקבלת משקפת הפללה של פחות מקרים אף בהשוואה לגישה שכונתה מצמצמת)"

(23) אשר ליסוד הנפשי של העבירה, נקבע בעניין לם לעיל (ע' 124), כלהלן:

"כאמור, בעבירת האיומים המונח "בכוונה" אינו מכוון לרכיב תוצאתי, ונראה כי משמעותו הנכונה, מבין השתיים האפשריות לפי סעיף 90א, היא

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52948-04-19 מדינת ישראל נ' פלוני

"במטרה". אין לנו צורך להידרש בענייננו להבחנה המורכבת בין "מניע" ל"מטרה", שכן אשר לעבירת האיומים ברי כי היא מבוצעת מתוך שאיפה להשיג את ההפחדה או ההקנטה, וזוהי המטרה הניצבת לנגד עיניו של המאיים בהשמיעו את דבר האיום"

ובהמשך, נקבע לעניין החלת הלכת הצפיות על היסוד הנפשי (ע' 128):

"ניתן אפוא לסכם ולקבוע כי על היסוד הנפשי של הכוונה להפחיד או להקניט הקבוע בעבירת האיומים חלה הלכת הצפיות. בהתקיים מודעות ברמת הסתברות גבוהה, עד כדי קרבה לוודאות, כי הביטוי המאיים עלול להפחיד או להקניט את קולט האיום – הוא המאיים – כי אז מתקיים היסוד הנפשי הנדרש לצורך הרשעה בעבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין"

(24) בע"פ 3779/94 משה חמדני נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 415, 408 (1998), נקבע בין היתר:

"יש לבחון את התקיימותו של האיום לפי אמת-מידה אובייקטיבית, היינו אם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום"

משם לכאן

(25) ממכלול חומר הראיות עולה התמונה הבאה: בין XXXX לבין המתלונן נרקם קשר חברי-רומנטי שנמשך מספר שנים, וזה התחיל בעוד הראשונה הייתה קטינה (היא ילידת 2000 והוא יליד 1996). לימים, הוא ביקש את ידה כדי שתינשא לו אך הוריה סירבו. במהלך דיון ההוכחות הצביעה ההגנה על עברו הפלילי של המתלונן. לעניין אחרון זה אפנה לע' 50-51 בדיון מיום 7.4.2021. אינפורמציה זו הובאה נוכח הרלבנטיות שלה להבנת רקע הדברים והשפעתו ביחס למורכבות היחסים בין השניים. כפי שהיה ניתן להתרשם מקו ההגנה בדיוני ההוכחות, נתון זה עמד כשיקול בגיבוש עמדת אביה של XXXX עת סירב לקשר זה בין השניים. המתלונן תיאר כי ההתנגדות של ההורים להצעת הנישואין, נבעה נוכח הגיל הצעיר מאוד של הבת ושאיפותיה ללמוד (ש' 19-23, ע' 57). כך או כך, עד האירועים מושא האישומים, היחסים בין הצדדים כבר עלו על שרטון.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52948-04-19 מדינת ישראל נ' פלוני

(26) ביום 28.10.2018, עת שהתה XXXX עם חברותיה במסעדה, הגיע המתלונן לשם. הם הבחינו אחד בשני. קיימת מחלוקת מדוע הוא הגיע לשם; בעוד היא ו-XXXX טוענות שהוא עקב אחריהן, הוא ו-XXXX טוענים כי ביקרו במסעדה במקרה, וכי הוא עלה לחפש שולחן פנוי בקומה השנייה ומאחר ולא מצא כזה, הוא ירד ושניהם עזבו את המקום. XXXX שחשה מפוחדת, התקשרה לנאשם וסיפרה לו את מה שאירע. האחרון ניגש לאותה מסעדה ואסף אותה משם. בנוסף, הוא יצר קשר טלפוני עם אביו של המתלונן, XXXX. אין מחלוקת כי בשיחה זו לא נשמעו איומים.

(27) זמן קצר לאחר שיחה זו, שוחח XXXX טלפונית עם בנו (המתלונן). לאחר זאת, המתלונן יזם שיחה טלפונית עם הנאשם, בה ככל הנראה התלהטו הרוחות, וכי אז איים הנאשם על המתלונן להורגו (האישום הראשון). כשעה לאחר מכן, ניגש הנאשם עם אנשים נוספים (ברכב ובאופנוע) לביתו של המתלונן ושם הוא פגש את XXXX. המתלונן לא נכח. גם שם ככל הנראה התלהטו הרוחות בין הנאשם לבין XXXX. אין מחלוקת, כי האנשים שליוו את הנאשם לא ירדו מרכביהם ולא פגשו את XXXX. גם באירוע זה איים הנאשם להרוג את המתלונן לבל יתקרב ל-XXXX. בו ביום (28.10.2018), קיבל הנאשם למכשיר הטלפון הנייד שלו, באמצעות יישומון הואצ-אפ תמונות של בתו כשהיא בחברת המתלונן, ובחלק מהן היא אף מצולמת מחובקת אתו (כאשר פניו מטושטשות – מוצגים מא/5 ו-1/2-1).

(28) ביום 28.10.2021 או ביום למחרת (29.10.2021) ניגשה XXXX למשטרה כדי להגיש תלונה בגין הטרדה ואיומים עקב משלוח התמונות. היא טוענת כי המתלונן עשה כן. המשטרה הפנתה אותה לבית המשפט כדי להגיש בקשה לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת. ביום 29.10.2021 נפתח על-ידי XXXX בבית משפט השלום בירושלים הליך לפי החוק המוזכר [ה"ט XXXX] נגד המתלונן. כעולה מההחלטה מיום 30.10.2018 (מוצג מא/2), בו ביום, התקיים דיון במעמד צד אחד בנוכחות XXXX. בכל אופן, באותו דיון נקבע דיון נוסף, במעמד הצדדים, וגם ניתן צו ארעי כנגד המתלונן.

(29) ביום 30.10.2018 התקיים דיון כאמור במעמד הצדדים. כעולה מהפרוטוקול (מוצג מא/1), בדיון זה נכחו XXXX, אחיה, אביה (הנאשם) וסבה. גם המשיב ואחותו נכחו. במהלך הדיון,

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52948-04-19 מדינת ישראל נ' פלוני

הודה הנאשם כי איים על המתלונן (ש' 31, ע' 3 ו-ש' 1, ע' 4), ובהמשך הוא השמיע איום מפורש כלפיו, בזו הלשון: "אני מודיע שאם הוא יתקרב לבת שלי עוד פעם אחת אני אהרוג אותו..." (ש' 5-6). לאחר תום הדיון, בית המשפט נתן את החלטתו (מוצג מא/2) שדוחה את בקשת הבת ומבטלת את הצו הארעי שניתן יום קודם לכן. בנוסף, בית המשפט התייחס לדברי האיומים שהשמיע הנאשם כלפי המתלונן והפנה את הנושא למשטרה להמשך בדיקתה.

(30) כבר ביום 30.10.2018 חקרה המשטרה את הנאשם (מוצג מא/3). את המתלונן היא חקרה תחת אזהרה ביום 31.10.2018 (מוצג מא/9) וגם גבתה עדות מאת XXXX באותו יום (מוצג 8/1). הנאשם נחקר פעם נוספת ביום 1.11.2018 (מוצג מא/4).

(31) הן המאשימה הן הנאשם, אף אחד מהם לא הגיש את פרוטוקול הדיון שהתקיים בהליך ה"ט במעמד צד אחד (ביום 29.10.2018), ולא רק. אף אחד מהם לא הגיש את הודעת XXXX במשטרה במעמד הגשת תלונתה.

האישום הראשון

(32) האירועים מושא שני האישומים הראשונים, התרחשו באותו יום ובסמיכות, בהפרש של כשעה ביניהם (כך לפי כתב האישום). ההשתלשלות כללה מספר שיחות: שיחה טלפונית בין הנאשם ל-XXXX, שיחה טלפונית בין XXXX למתלונן, שיחה טלפונית בין המתלונן לנאשם ושיחה פרונטלית בין הנאשם ל-XXXX. לדידי, אף שניתן לכאורה לראות בשני אישומים אלה כאירוע אחד מתגלגל, אך לדידי, מחומר הראיות מתחייבת תוצאה משפטית שונה ביחס לכל אירוע.

(33) אשר לאישום הראשון, את תוכן השיחה הטלפונית שהתנהלה בין המתלונן לנאשם, המתלונן לא זכר בעדותו לפניי. לפי עדותו (ש' 19-30, ע' 36):

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52948-04-19 מדינת ישראל נ' פלוני

"מר XXXX XXXX: ראיתי אותה באיזה מסעדה, ולא יודע רק ראיתי אותה והלכתי. התקשר לאבא שלי ... התקשר לאבא שלי והתחיל לאיים וזה, ואחר כך הלך לבית, ואני התקשרתי אליו לשאול אותו מה הבעיה, לא אמר לי כלום, רק איים עלי בטלפון וזהו. ואחר כך אמרו לי יש לך בית משפט והלכתי לבית משפט. איים עלי עוד פעם בבית משפט, עו"ד הילה אקוע: אתה יכול לתאר את האיומים, מה הוא אמר? מה הוא אמר, מה הוא איים?
מר XXXX XXXX: לא זוכר בדיוק מה הוא אמר.
עו"ד הילה אקוע: אתה זוכר בכלליות? לא מילה במילה, למה הוא התכוון.
מר XXXX XXXX: זוכר שרק ... זה כבר שנתיים ומשהו, אני שכחתי כל הדברים בכלל"

(34) כפי שהיה ניתן להתרשם מעדותו, "האיום" המשמעותי שייחס אליו חשיבות הוא מה שהיה בבית המשפט, שכן כאשר נשאל: "...הוא איים עליך רק בבית משפט?", ואז הוא השיב: "כן כן, בתוך הבית משפט" (ש' 11-12, ע' 36). המתלונן מתכוון אפוא לאישום השלישי. ביחס לאישום השני, הוא העיד: "הגיע פעם מיד לבית לא הייתי שם, היה רק אבא שלי עם 7 8 אנשים, וגם איים עוד פעם" (ש' 14-15, ע' 36). ואם נחזור לאיום מושא האישום הראשון, רק לאחר שרוענן זיכרונו, הוא אישר את דבריו בחקירתו במשטרה לפיהם הנאשם אמר לו כי יהרוג אותו (ש' 4-7, ע' 38).

(35) הנאשם עצמו אינו מכחיש את תוכן השיחה לפיה איים על המתלונן. הסביר בעדותו במשטרה מיום 30.10.2018: "...אמרתי לו אני לא מכיר אותך. וביקשתי ממנו שלא יתקרב לילדה שלי, שלא יהיה מכות ושאהר כך לא יהרגו אותך, ואמרתי לו אם תיגע בילדה שלי אני יהרוג אותך, אני לא משקר" (ש' 34-35) (ההדגשה בקו תחתון אינה במקור). הנאשם אף המשיך בדבריו במשטרה עת נשאל האם הוא התכוון להרוג אותו, הוא השיב: "אני? חס וחלילה, בגיל כזה יש לי נכדים" (ש' 39), וכאשר נשאל: "למה אז איימת עליו ברצח?", הוא השיב: "אני אמרתי לו את זה בגלל שהוא נגע בילדה שלי. קצת עצבים. זה לא אומר שאני הולך להרוג אותו" (ש' 41) (ההדגשה בקו תחתון אינה במקור). הוא אישר כי היה עצבני אותה עת (ש' 43).

(36) ובכן, דברי הנאשם למתלונן הם מקוממים, מפחידים, לא היו אמורים להיאמר ובכל אופן יש בהם לבסס את היסוד העובדתי לקיום עבירת האיומים. עם זאת, סבורני כי לעניין אישום

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52948-04-19 מדינת ישראל נ' פלוני

זה, קיים ספק סביר לפיו דבריו נאמרו סתם ובעלמא, וכי למעשה לא התגבש היסוד הנפשי הנדרש בעבירה. אסביר.

(37) מדובר בשיחת טלפון שהיא רגעית, אינה מתוכננת ואשר כזכור, הייתה יזומה על-ידי המתלונן לנאשם ולא להיפך. חשוב כאן לעמוד שוב על רקע הדברים אותו יום ספציפי (28.10.2018), כפי שעולה מעדויות העדים. כזכור, זמן קצר לפני השיחה האמורה בין השניים, התקיימה שיחה בין הנאשם לבין XXXX, שקדמה לה השיחה XXXX לאביה. בשיחה זו, היא מסרה לו שהיא במסעדה ומפחדת מהמתלונן אשר אורב לה ועוקב אחריה. הנאשם תיאר בעדותו במשטרה ביום 1.11.2018: "הבת שלי XXXX אמרה לי שXXXX מפריע לה שוב ושאיפה שהיא נמצאת הוא הולך והוא מפריע לה, והוא ראה אותה במסעדה והתחיל לדבר איתה, אז אני התקשרתי לאבא שלו..." (ש' 10-11). בחקירתו מיום 30.10.2018, ביחס לסוגיית ההטרדה, מסר הנאשם במשטרה, כי המתלונן "מגיע גם לחבר שלו לראות איפה היא באיה איפה היא הולכת איפה באה, הוא ממש מטריד אותה..." (ש' 28-29).

(38) XXXX העידה לפניי ביחס למפגש במסעדה, כי המתלונן עקב אחריהן "מהמכון עד למסעדה ופתאום נכנס למסעדה והסתכל עליה הוא, ואז הוא הלך. אז אנחנו פחדנו, כי זאת לא פעם ראשונה שהוא עוקב אחריה ומגיע למקום שאנחנו בו, אז יצאנו מהמסעדה, ודיברנו עם אבא שלה, אבא שלה הגיע וXXXX הלך" (ש' 27-31, ע' 42). הנאשם מסר בחקירתו במשטרה מיום 1.11.2018: "בסביבות הצהריים התקשרה אליי ואמנה] לי שהוא בא אליה למסעדת ברוס ברחוב סלאח א-דין. ואמרה לי שהוא מפריע לה והיא מפחדת לצאת ואז הלכתי לקחת אותה" (ש' 57-58) (ההדגשות בקו תחתון אינן במקור).

(39) הנאשם הסביר במשטרה גם כן, כי בשיחתו עם XXXX שקדמה לשיחה של המתלונן עמו: "אמרתי לו שאני לא רוצה בעיות וסכסוכים. הוא אמר לי נגמר הסיפור אין לך מה לדאוג" (הודעה מיום 30.10.2018; ש' 31-32).

(40) כפי שניתן להתרשם ממכלול התמונה המצטיירת מחומר הראיות, נראה כי עת שוחח עמו המתלונן, הנאשם היה נרגש ונסער על רקע השיחות הקודמות. במיוחד, מאחר והצטיירה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52948-04-19 מדינת ישראל נ' פלוני

לפניו התמונה לפיה המתלונן זה עתה ארב לבתו ועקב אחריה, ולכן היא מפוחדת ממנו. עוד עולה מעדותו במשטרה, שהוא חשד כי המתלונן נגע בה. בא-כוח הנאשם הדגיש בדיונים לפניו, את עברו של המתלונן וכיצד הוא נתפס בעיני הנאשם ומשפחתו.

(41) מעשית, הנאשם לא חתר לעימות מול המתלונן, אלא בחר דווקא לשוחח עם אביו, XXXX. להתרשמותי, עד אותו שלב, פני הנאשם לא היו לריב או פגיעה במתלונן. אדרבא, בחירתו לשוחח עם XXXX, שיש להניח כי הוא נציג מבוגר ואחראי שאמון על המתלונן, ניתן לפרש צעד זה משום פעולה מרסנת ומכילה. אין מחלוקת, כי בשיחה זו לא נשמע כל איום מצד הנאשם כלפי XXXX או בנו. כפי שעמדה על כך ההגנה, נראה כי שיחה זו נועדה על מנת שלא ייווצרו מתחים או חיכוכים בין המשפחות.

(42) אשר לשיחת המתלונן עם הנאשם, קדמה לה שיחה בין XXXX לבין המתלונן. לפי עדות XXXX: "אמרתי לו (ל'XXXX – ההוספה שלי מ.ח.י) מה הבעיה ואני לא רוצה בעיות וזהו, תתרחק מהילדה הזו כי אני לא רוצה בעיות ועזוב אותה" (ש' 15-16, ע' 66). כי אז, התקשר המתלונן לנאשם. נראה ששיחתם לא התנהלה על מי מנוחות. XXXX, חברו של המתלונן, העיד לפניו כי שמע רק את דברי המתלונן ולא שמע את דברי בן-שיחו בטלפון (ע' 16-18). לפי העד, הנאשם סבר שהמתלונן מציק לבת שלו. עוד לפי העד: "אני שמעתי את XXXX צועק בטלפון, זה מה שאני זוכר. אני לא יודע מה האבא של הבחורה אמר ל XXXX, אבל XXXX אמר לו תעשה מה שאתה רוצה..." (ש' 3-7, ע' 18). העד לא זכר מה שמע מהמתלונן מה הנאשם מסר לו בטלפון. כך או כך, כאמור, נראה כי דובר בשיחה טעונה, בלשון המעטה. הנאשם תיאר בחקירתו במשטרה מיום 1.11.2018, כי המתלונן אמר לו שהוא לא מפחד מאלוהים. הנאשם אישר כי אמר את דברי האיום.

(43) מהתרשמותי מהלך הדברים עד אותו שלב, חרף חומרת תוכן האיום, מדובר בשיחה בין השניים שלא הייתה מתוכננת (למצער מצד הנאשם), הייתה טעונה בהיבט הרגשי, שעה שהנאשם היה נרגש ונזעם על המתלונן על רקע שיחת בתו עמו וכל האמור לעיל. לדידי, אף שהנאשם איים על המתלונן בשיחה זו, אך מוכן אני להניח כי קיים ספק לפיו דבריו אלה נאמרו סתם ובעלמא כלפי המתלונן, באופן זה שאינו מבסס את היסוד הנפשי של עבירת

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52948-04-19 מדינת ישראל נ' פלוני

האיומים. עוד אוסיף בהקשר זה, כי לא מן הנמנע, כפי שמסתמן מחומר הראיות, כי עובר לשיחה זו הוצג לנאשם מצג על-ידי בתו שיש בו האדרה והגזמה מסוימים לתיאור הדברים.

כך למשל: בחקירתו במשטרה מיום 30.10.2018, מדברי הנאשם עולה כי הוא חשש שמא המתלונן נגע פיזית בXXXX (ש' 35 ו-ש' 41). אכן, XXXX העידה לפניי, כי בעבר תקף אותה המתלונן פיזית ואף שבר את מכשיר הטלפון שלה (ש' 14-17, ע' 49). ברם, לעדות זו אין חיזוקים או אמרות קודמות של XXXX, הן במשטרה הן בהליך ה"ט (כזכור, פרוטוקול הדיון במעמד צד אחד לא הוגש על-ידי ההגנה וכך גם הודעתה במשטרה). "החיזוק" היחיד לכאורה שקיים, נמצא בעדות של XXXX לפניי (ש' 5-7, ע' 44). ואולם, עדותה זו של XXXX אינה עולה בקנה אחד עם הודעתה במשטרה מיום 31.10.2018 (מוצג 8/נ), במובן זה, שבהודעה דאז אין כל זכר לתקיפה פיזית או שבירת טלפון נייד, ולא רק. באותה עדות במשטרה, עת נשאלה העדה אם הייתה אלימות מצד המתלונן כלפי XXXX, היא שללה זאת והשיבה: "לא תקף אותה הוא היה רק מלחיץ אותה לא מעבר" (ש' 28). על כן, הגרסה לפיה XXXX הותקפה פיזית בעבר על-ידי המתלונן, אינה משכנעת.

עוד אוסיף, כי ניסתה ההגנה להוכיח באמצעות תמונות (מוצגים נ/3-7) ועדות XXXX שהמתלונן הטריד והיה עוקב אחרי XXXX אף שהיה קיים צו הרחקה. ברם, לא הוצג צו הרחקה כזה וממילא, האירוע אליו התייחסה XXXX הוא לאחר האירועים מושא האישומים. כך או כך, ככל שXXXX או משפחתה סבורים כי המתלונן מטריד או פוגע בפרטיות שלהם, סלולה הדרך לפנייהם להתלונן במשטרת ישראל, זאת לצד זכותם לנקוט בכל הליך משפטי מתאים.

(44) בע"פ 7046/96 יורם מזרחי נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(2) 691, 695 (1997), נפסק בין השאר:

דברי איום ברורים על פניהם, הנאמרים על-ידי בגיר בר-דעת, יש לפרשם ולקבלם על-פי המשמעות המקובלת שיש להם בלשון בני-האדם, וחזקה על אומנם, שהוא מודע למשמעות אמירתם. טוען מי שמשמיע דברי איום, שהדברים שאמר נאמרו בנסיבות הנוטלות מהם את אופיים ה"מאיים",

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52948-04-19 מדינת ישראל נ' פלוני

עליו הנטל להקים ספק, לפחות, ב"רצינות" אמירתם; והוא זה שצריך להראות כי הדברים נאמרו סתם בעלמא, וכי כל בר-בי-רב היה מבין ומודע לכך"

(ההדגשה אינה במקור)

45) לאור האמור, מאחר ולא השתכנעתי ברצינות האיום שהושמע בשיחה של המתלונן עם הנאשם, וכי נראה שהדברים נאמרו בלהט הרוחות ובאופן לא מתוכנן, בנסיבות אלו, מורה על זיכוי הנאשם מהמיוחס לו באישום הראשון.

האישום השני

46) לאחר אותה שיחה טעונה בין המתלונן לנאשם, האחרון ניגש לביתו של XXXX, ושם בין היתר, הוא איים להרוג את המתלונן. כאמור, ניתן לסבור כי יש לראות במכלול כאירוע אחד מתגלגל, ומה שנכון ביחס לאישום הראשון, יהיה נכון אף ביחס לאישום השני. לאחר שבחנתי את חומר הראיות, אינני רואה כך את הדברים. לדידי, מדובר באירועים נפרדים ועוצמת החומרה של כל אחד מהם היא שונה.

47) אין מחלוקת שהנאשם ניגש לביתו של המתלונן עם אחרים. לפי חקירתו במשטרה מיום 1.11.2018 היו עמו ברכב 5-6 אנשים (ש' 24; ראו עדות XXXX במשפט: ש' 19-20, ע' 61; עדות XXXX במשפט: ש' 14-15, ע' 36). בדיון לפניי הוא ניסה להצניע זאת באופן זה שליוו אותו רק שני אנשים (ש' 2, ע' 28). הנאשם סירב בחקירתו במשטרה לציין את שמותיהם של המלווים (ש' 20). אף אחד מהם גם לא העיד לפניי מטעם ההגנה. אין מחלוקת, כי נכח גם אופנוע שלדברי הנאשם הדריך אותו לבית (ש' 28). המתלונן לא נכח באירוע זה וכל אשר ידוע לו הוא מה ששמע באוזניו מפיו של אביו. הנאשם אישר בעדותו במשטרה כי היה עצבני (ש' 36). אין מחלוקת שאף אחד מהמלווים שלו לא ירד מהרכב (עדות XXXX: ש' 19-20, ע' 66), אך לדבריו: "הם ידעו שאני רוצה לדבר איתו, הם הכירו את הסיפור" (ש' 34).

הנאשם העיד במשטרה ביום 1.11.2018, כי רצה לשוחח עם XXXX "גבר מול גבר", ולדבריו: "אמרתי לו תראה את הבן שלך תראה את המצב שלנו, לא רוצה שילך לנו ילד,

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52948-04-19 מדינת ישראל נ' פלוני

הוא אמר לי שלא יקרה כלום. אני אמרתי לו שהבן שלו אמר לי שהוא לא מפחד מאלוהים ואבא שלו אמר לי לא יקרה כלום ואני ידרוך עליו מילת גבר, שאלתי אותו אתה מבטיח ?, הוא אמר לי אני מבטיח" (ש' 15-18).

(48) XXXX העיד לפניי, כלהלן (ש' 1-7, ע' 61):

"הגיע אלי עד הבית, הגיע לשם התחיל להגיד לי שאני רוצה לשחוט והבן שלך אני אעשה ככה וככה, אמרתי לו תרגע, בוא אלי נשתה כוס קפה ננסה להגיע להבנות ונרגיע את המצב. כשהוא ענה לי שהוא לא רוצה לשתות קפה ולא רוצה להרגע, אני אמרתי לו אני מתחנן אליך שתזוז מפה מהבית שלי. הילדים היו בדרך והוא היה באיזה רכב עם עוד כמה אנשים ואמרתי לו אני מתחנן אליך שתלך מפה לפני שהילדים יגיעו, וכאילו תהיה פה קטטה או ריב"

(49) הנאשם בעדותו בדיון ה"ט מיום 30.10.2018 אישר, כי אמר ל-XXXX את האיום שהשמיע למתלונן כי "יהרוג" אותו אם יתקרב לבת שלו (ש' 31).

(50) גם כאן דברי הנאשם מקוממים ומפחידים. ואולם הפעם, בשונה מהאישום הראשון, הדברים נשמעו מפיו לאחר שהוא יזם את הפנייה ל-XXXX, הוא אף טרח והגיע אל ביתו, ולא לבד. לא דובר במפגש מקרי בין השניים. אדרבא, מדובר במפגש מחושב תחילה על-ידו, מתוכנן, והא-ראיה שהוא היה מלווה בקבוצה של אנשים אשר אף טרח וסיפר להם את הסיפור והצורך להגן עליו לבל יאונה לו רע. לדבריו במשטרה (הודעה מיום 1.11.2018), "הם באו איתי פחדו עלי שהוא לא יזיק לי", הם "הכירו את הסיפור" והם היו שם כדי "להגן" עליו (ש' 22-52). בדיון לפניי הסביר כי אותם מלווים היו כדי שישמרו עליו לבל תעלה אצלו רמת הסוכר (ע' 27-28). לא הוכח לפניי, כי הנאשם או מי מטעמו היה מצויד בסכין כפי שנחשד בחקירה במשטרה (מיום 1.11.2018). לא הוכח גם כן, כי הנאשם איים על המתלונן בנשק (ש' 27 בדיון ה"ט מיום 30.10.2018).

(51) גם אם אניח שהנאשם היה טעון, כועס או בסערת רגשות עקב השיחה של המתלונן עמו, אין בזאת כדי להקהות את המודעות המלאה שלו למעשה האיום ותכליתו. הוא אישר, כי רצה להפחיד את המתלונן על מנת שיתרחק מ-XXXX (הודעה מיום 1.11.2018, ש' 55).

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52948-04-19 מדינת ישראל נ' פלוני

(52) דברי האיום שהשמיע הנאשם באוזני XXXX כלפי XXXX במפגש הפרונטלי ביניהם, הנסיבות שבהן נאמרו הדברים, גם אם XXXX לא היה נוכח ושמע אותם, הם דברי איום ברורים, מפורשים, שיש בהם להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום [על מבחן "האדם מן היישוב" כאמת מידה לבחינת תוכן האיום, ראו והשוו: עניין חמדני לעיל, ע' 415; ע"פ 4210/09 אודליה לירן נ' מדינת ישראל (25.11.2009); ע"פ 5498/10 פלוני נ' מדינת ישראל (6.4.2011)].

(53) טענת הנאשם לפיה דובר באיום שהוא "הגנה עצמית" הן על בתו הן על המתלונן, אין בידי לקבל. לפי סעיף 34 בחוק העונשין:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים"
(ההדגשה אינה במקור)

(54) בנושא זה, נשען בא-כוח הנאשם בסיכומיו על עדות המתלונן בנושא משלוח התמונות של XXXX (ש' 7-12, ע' 57), זאת על רקע "התרבות הערבית". הנאשם טוען, כי במעשהו זה רצה המתלונן לבייש את בתו ולפגוע בשמה הטוב, וזה היה עלול לחולל ריב בין המשפחות ולפגיעה ב-XXXX ובו (במתלונן). בכל אופן, כך לפי עדות המתלונן:

"זאת אומרת שמי ששולח תמונות כאלה, או מאיים שישלח תמונות כאלה, בעצם מאיים ברצח על הילדה. נכון?
מר XXXX XXXX: נכון. מה שאתה אומר.
עו"ד ראובן טאקו: כן. זאת אומרת שאם אתה שלחת את התמונות האלה, אתה בעצם איימת ברצח. נכון או לא? אם אתה שלחת, רק אם אתה שלחת.
מר XXXX XXXX: אם אני שלחתי, כן"

(55) לפי מכלול החומר הקיים בתיק, התמונות נשלחו לנאשם לאחר שיחותיו עם המתלונן ואביו, שבהן הושמעו איומיו. די בכך, כדי לדחות את טענת הנאשם לתחולת הגנה זו. בנוסף – וזה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52948-04-19 מדינת ישראל נ' פלוני

העיקר – התנהגות הנאשם, כפי שמסתברת מחומר הראיות, לא רק שאינה מהווה פעולה "הגנתית", אלא היא עצמה, בהסתברות גבוהה, הייתה עלולה לחולל את הריב והאלימות בין המשפחות. עדות לכך נמצא גם בדברי הנאשם במשטרה לפיהם התלוו עמו אנשים כדי "שיגנו" עליו, וגם בדברי XXXX עת העיד, כי ניסה להרגיע את הנאשם ואמר לו: "...בוא אלי נשתה כוס קפה ננסה להגיע להבנות ונרגיע את המצב" (ש' 2-3, ע' 61), אך מאחר והנאשם סירב, XXXX "התחנן" לפניו לעזוב את הבית "לפני שהילדים יגיעו, וכאילו תהיה פה קטטה או ריב" (ש' 6-7, ע' 61). בהמשך הוא העיד: "לא רציתי שיהיו בעיות כי הילדים היו בדרכם הביתה ואם הם יגיעו הביתה ויראו את המצב ככה יהיו בעיות" (ש' 22-23, ע' 61).

56 גם אם נניח שיש טעם והיגיון בגישת הנאשם לפיה ריחוק בין המתלונן לבין XXXX יכול להפחית את הסיכון למתחים וחיכוכים בין המשפחות, אך השיטה בה נקט למימוש היגיון זה, היא אסורה בתכלית האיסור ופסולה. לא הייתה כל הצדקה לאיומים, שהם עצמם היו עלולים להיות הניצוץ לאלימות. לא ברורה אם כן, טענת ההגנה העצמית בנסיבות אלו.

57 לאור האמור, קובע בזאת, כי הנאשם ביצע את המעשה המיוחס לו באישום השני ומרשיע אותו בביצוע עבירת איומים מושא אישום זה.

האישום השלישי

58 כפי שעולה ממוצג מא/1, הנאשם דיבר בדיון ה"ט מיום 30.10.2018, ואלה הם דבריו כפי שנרשמו:

"אביה של המבקשת: הוא צודק. איימתי. הבת שלי התאהבה בו והם היו יחד והוא בא לבקש אותה ואני לא מוכן- הבת שלי או בלימודים או בחתונה. הוא עוד מטריד אותה. דיברתי עם אבא שלו ואמרתי לו שהבן שלו מטריד את הבת שלי. אני אמרתי לאבא שלו שאמרתי שאם הוא יתקרב לבת שלי אני ארצח אותו. לא מפריע למות על הילדים שלי. אני לא מהאנשים שמסתובבים- אני מדבר איתך ישר. הוא מכיר את עצמו והוא משקר (המשיב), הוא לא מפחד ממני. חזרתי לבית של אבא של המשיב והוא

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52948-04-19 מדינת ישראל נ' פלוני

הבטיח לי שלא יקרה יותר. ואחרי שעה המשיב שלח לי תמונות ואיים שיפרסם אותם. הבת שלי מפחדת ממנו. הוא גם איים עלי אבל הוא לא מפחיד אותי. הוא אמר שהוא יפגע בגוף של הבת שלי. יש למשיב עבר פלילי, הוא היה במעצר. רק שיתרחק מהבת שלי. אני מודיע שאם הוא יתקרב לבת שלי עוד פעם אחת אני אהרוג אותו! לבן אדם כזה אין כבר" (ההדגשה אינה במקור)

(59) הגם המאשימה ציטטה בכתב האישום את המשפט הראשון מבין אלה שמודגשים לעיל, אך משפט זה מתאר את השיחה בין הנאשם לבין XXXX. המשפט השני המודגש, הוא איום ברור, מפורש ומטיל אימה על האדם מן היישוב שבנסיבותיו של המתלונן. דברי הנאשם ברורים, בוטים, והם נאמרו בהיכל בית המשפט, לפני המותב שדן בתיק. סבורני כי דבריו אינם נתונים לפרשנויות, זולת האפשרות היחידה כי מדובר באיום אשר מקיים את יסודות העבירה.

(60) אזכיר בהקשר זה, כי לפי סדר ההתרחשויות, איום זה בא יומיים לאחר שכבר נשלחו התמונות לטלפון הנייד של הנאשם (ביום 28.10.2018). ביומיים אלה, הספיקה XXXX להיות במשטרה וגם לפתוח הליך בבית המשפט למתן צו למניעת הטרדה מאיימת, והיא אף קיבלה צו ארעי. לא מצאתי כל בסיס לטענת ההגנה העצמית בנדון דנן.

(61) בנוסף, עיינתי בפרוטוקול הדיון מיום 30.10.2018 ועד השלב שבו אמר הנאשם את מה שאמר. אין בו כל אינדיקציה להתגרות מאיימת מצד המתלונן כלפיו או כלפי בתו במהלך הדיון. המתלונן אמר "יש לי הקלטה שאימו עלי שיהרגו אותי בנשק" (ש' 27), אך לא ציין את שמו של המאיים.

(62) הנאשם ו XXXX טענו בעדותם לפניי, כי לא נתנו להם לדבר באותו דיון. הנאשם הוסיף גם כי למשמע "השקרים" מצד המתלונן, זה עורר בו את זעמו, ובכך ניסה לתרץ את האיום שהשמיע באוזני השופטת.

(63) עיינתי שוב בפרוטוקול. מלבד זאת שנראה כי הוא משקף הזדמנות מאוזנת שניתנה לכל אחד מהצדדים לטעון – חרף דבריו הקשים של הנאשם דווקא – אלא שגם בל נשכח, כי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52948-04-19 מדינת ישראל נ' פלוני

- עיקר טענות XXXX כנגד המתלונן, חזקה שהיא כבר שטחה אותם בדיון במעמד צד אחד שהתקיים יום קודם לכן (פרוטוקול הדיון, כאמור, לא הוצג). יותר מזה, עד אשר איים הנאשם על המתלונן בדיון, כפי שעולה מהפרוטוקול, ניתן להתרשם דווקא שהמתלונן היה מוכן כי יינתן צו למניעת הטרדה מאיימת וגישתו בנדון לא הייתה לעומתית.
- (64) כך או כך, גם אם כעס הנאשם במהלך הדיון בגין אמרה כזו או אחרת שנאמרה בחלל האולם, ראוי היה כי ינהג באיפוק ומתוך כבוד להליך השיפוטי, לבית המשפט ולנוכחים, והדברים יפים שבעתיים עת מדובר בהליך משפטי שנפתח ביוזמת בתו.
- (65) נדגיש, גם בהנחה שהנאשם היה מאוכזב מהתנהלות המשטרה או מהתקדמות החקירה, או שמא הוא חש תסכול בנדון ולא מצא מזור שם, הרי שעה שהגיע להיכל בית המשפט (וזה כאמור, העניק לXXXX סעד דחוף) – הרי לא הייתה כל סיבה כי יפעל כפי שפעל, ומכאן שאין דרך לפרש את דברי הנאשם שנרשמו בפרוטוקול, אלא כאיום ברור וישיר על המתלונן. אם נותר כל ספק בכך, הרי כעולה מהפרוטוקול, הנאשם (נראה כי נרשם בטעות "אביה של המשיב"), דיבר גם לקראת סוף אותו דיון בציינו: "אני רוצה שיתרחקו ושלא יתקרב לבת שלי ואני רואה שהדרכים של הערבים טובות יותר ואנחנו נעשה כל אחד מה שבראש שלו... אני בשביל הילדים שלי יכול להרוג. אין לי בעיה" (ש' 5-7, ע' 5).
- (66) בעיניי, חומרת איומיו של המתלונן אף מתחדדת לאור העובדה שהם נאמרו במקום שבו הם נאמרו ולפני המותב שיושב בדיון. לא ניתן לראות בהתנהגות זו אלא כקריאת תיגר על החוק, הא ותו לא. בחקירתו במשטרה מיום 1.11.2018 הוא הודה כי עשה טעות וכי זה דבר חמור (ש' 66-68).
- (67) עוד אוסיף, כי יש יסוד לביקורתו של הנאשם ביחס לאופן ניהול החקירה המשטרתית, במיוחד שאלת בירור מקור משלוח התמונות לנאשם. כפי שעולה מחומר הראיות ומעדות השוטר זריהן, למעשה, בדיקתו של האחרון לעניין המספר השולח התמצתה רק בבדיקת הבעלות של מספר זה והאם לפי שמו של המתלונן יש זיקה למספר ששלח. נכון, לא מדובר בתמונות אינטימיות כפי שנרשם במזכר של העד (מוצג מ/א 7). ואולם, שעה שXXXX

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52948-04-19 מדינת ישראל נ' פלוני

(המתלוננת במשטרה) כבר ראתה בתמונות אלו כשלעצמן משום מטרד ופגיעה בפרטיותה, תהיתי מדוע לא נעשתה בדיקה מעמיקה יותר בחקירה, כמו חיפוש במכשיר הטלפון הנייד של המתלונן כדי לבדוק אם התמונות קיימות או היו קיימות גם אצלו, האם בשלב כלשהו הוא העביר אותן לטלפון השולח, וכו'. תהיתי גם כן, מדוע לא נעשה איכון של מכשיר הטלפון שלו, שכן הרי מועד ושעת משלוח התמונות לנאשם, היו ידועים. ייתכן ופעולות אלו היו מחזקות או מפריכות את החשד כלפי המתלונן שמא הטריד או איים על XXXX לפגוע בפרטיות או בשלוות חייה, דבר שהיה מייעל וממצה את החקירה.

על אף זאת, גם אם הייתי רואה באי-ביצוע פעולות אלו כמחדלי חקירה, אינני סבור כי מדובר במחדלים שגרמו עיוות דין להגנת הנאשם, ובכל מקרה, אין בהם כדי לאיין או להקהות את חומרת העבירה שהוא ביצע בהזדמנויות שונות. רוצה לומר, גם אם היה נמצא שהמתלונן נהג בניגוד לדין, הרי היה מקום למצות עמו את הדין, אך אין בכך כל הרשאה או הכשר לפיו ייטול הנאשם את הדין לידי וינהג כפי שנהג. כאמור, טענת ההגנה העצמית, נדחתה.

(68) על-יסוד האמור, מרשיע את הנאשם בביצוע העבירה מושא האישום השלישי.

אחרון במיקום אך לא בחשיבות

(69) טיעון מרכזי וחריף בסיכומיו של הנאשם, לפיו הוא גורס שפעל כפי שפעל כאמור מתוך הגנה עצמית על בתו ועל המתלונן, הכל בגדרי "התרבות הערבית", שבה קיימות "נורמות" חברתיות או תרבותיות מסוימות. לפיו, נשים עלולות להירצח על רקע תמונות מסוג זה שקיבל הנאשם, ובמילים אחרות – הייתה עלולה להתרחש פגיעה או רצח חלילה על רקע חילול "כבוד" המשפחה.

אעיר בנושא זה בקצרה ומבלי להרחיב יתר על המידה.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52948-04-19 מדינת ישראל נ' פלוני

(70) ובכן, מהסוף, אין להכביר במילים בכך שהמילים "רצח" ו-"כבוד המשפחה", לוגית, אינן יכולות לדור בכפיפה אחת. צירופן מצמרר. רצח הוא רצח. ברצח אין כבוד, וכבוד לעולם לא יכול רצח.

(71) טענות הנאשם, בהיותו הורה, ביחס לרגשותיו והצורך שראה להגן על בתו, גופה ושמה הטוב, ולעטוף אותה בחום ואהבה לבל יאונה לה כל רע חלילה – הן טענות מובנות לבית המשפט. שאלת מוצאו, דתו, שפתו, תרבותו, מינו, זהותו המינית, השקפתו הפוליטית, צבע עורו וצבע עיניו של אותו הורה, חסרת כל משמעות בעניין זה. הורה הוא הורה, רגשותיו צפונות בלבו, תהי תרבותו אשר תהי.

(72) גם אם צבר הנאשם כעסים בלבו כלפי המתלונן או כלפי מי מבני משפחתו, הן על עצם קיום קשר החברות בין השניים הן על כך שהמתלונן לא התרחק מבתו היקרה לו, הרי אם המתלונן ומשפחתו הפרו "נורמה" חברתית או תרבותית כזו או אחרת, אין הדרך לתיקון החטא בחטא או את העוול בעוול. דרך המלך ובהעדר כל אפשרות למצוא מזור בשיח ישיר והוגן בין הצדדים, הרי ניתן לפנות לרשויות האכיפה בהתקיים חשד לפלילים, וכשאין מוצאים שם את המזור – שערי בית המשפט פתוחים לכל פונה וניתן לעתור, בהליכים המתאימים והדחופים ביותר, למתן סעדים גם נגד הטעון הרחקה וגם נגד רשויות האכיפה שלא פעלו לכאורה לפי סמכויותיהן.

(73) חלף זאת, הנאשם, לא רק שלא בחר בדרך המלך שמתחייבת גם מהשכל הישר והוא העדיף לנקוט בדרך האיומים וההפחדה, אלא שחלק מאיומיו, הוא אף השמיע בתוך כותלי בית המשפט ללא כל רתיעה מהמעמד ותוך רמיסת ערך שלטון החוק.

(74) בהכרעת הדין הזו, לא נקבע בשום מקום כי התמונות שקיבל הנאשם הן תמונות שמלבינות את פניה של בתו או מוציאות את דיבתה רעה. אכן, כטענת הרשות החוקרת, לא מדובר בתמונות אינטימיות. ייתכן שחברה מסוימת, בהיבטיה החברתיים, תהיה רגישה ומכילה יותר ביחס לתמונות מן הסוג הזה, וייתכן שחברה אחרת, בהיבטיה החברתיים, תהיה רגישה ומכילה פחות. כך או כך, שעה שפלוני או אלמונית סבורים כי נפגעה זכות כלשהי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52948-04-19 מדינת ישראל נ' פלוני

מזכויותיהם, שערי בית המשפט פתוחים לפניהם, וכמובן – ככל שקיים חשד לפלילים כאמור, זכותם לפנות למשטרת ישראל, וזו מחויבת לפעול לפי סמכויותיה שבדין תוך זמן סביר לבירור תלונת הפונה.

(75) נורמה חברתית או תרבותית, לעולם, לא תהווה הקשר לפעילות שנוגדת את החוק. תפקידו של הדין הפלילי לא לעקם את עצמו כדי ליישר קו עם "הנורמה" החברתית או התרבותית, אלא הוא נועד ליישר את העקום ולתקן את הטעון תיקון. התכלית אמנם ענישתית והרתעתית, אך באותה נשימה – היא גם חינוכית.

בע"פ 10358/08 איסמעיל אזברגה נ' מדינת ישראל (16.3.2010), נקבע בפסקה 8 בפסק הדין שניתן מפי כבוד השופט ס' ג'ובראן, כהאי ליסנא:

"לפני ההכרה בזכותו של הנאשם לתרבותו יש להגן על זכותו של הקורבן על חייו ועל שלמות גופו. על כן, לסובלנות בחברה הרב תרבותית יש גבולות. גבולות אלו יקבעו על ידי איזון בין הגישה הרב תרבותית לבין הגישה הליברלית (...). מובן הוא כי באיזון זה מנהגים אלימים, כגון נקמת דם, רצח "על רקע כבוד המשפחה" וכדומה, יוצאים אל מחוץ ל"מגרש" הרב תרבותי. אין שום דרך לקבל מנהג תרבותי הנוקט דרך של אלימות קשה. יש להילחם מלחמת חורמה במנהגים אלימים מעין אלו. אנו מחויבים לשמור על אמות מידה מוסריות בסיסיות, ובראשן קדושת החיים ושלמות הגוף. מנהג תרבותי שיש בו פגיעה בערכי יסוד בסיסיים אלו אינו מקובל בחברה ליברלית רב תרבותית (...), ויש לנהוג כלפיו בגישה של אפס סובלנות. אשר על כן, כאשר נטען כי גילוי אלימות נעשה על רקע תרבותי, אין מקום ליתן לכך משמעות במסגרת הדין הפלילי, וזאת מכיוון ש"המשפט הפלילי מהווה את הגבול העליון של הסובלנות, אשר מעבר לו התחשבות וסובלנות כלפי תרבויות לא ליברליות ולא סובלניות אינן בגדר הרצוי" (...). אסור לתת לגישה הרב תרבותית לגבור על ערכים ליברלים בסיסיים, ואין מקום לשמר ערכים שאינם הולמים זכויות אדם בסיסיות ובראשם את קדושת החיים ושלמות הגוף"

[ראו גם: ע"פ 6313/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 27 (1.12.2013)]

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52948-04-19 מדינת ישראל נ' פלוני

(76) סדרי עולם לא ישתנו עם דברים אלה. יש לקוות שהם יחללו. עד אז, ובכלל, אל לנו להתבלבל ולטשטש את העבירה שבוצעה – פעמיים – על-ידי הנאשם, ובכך חלילה נעקם את קנה המידה הישר שמתחייב מהדין, מהשכל הישר ומההיגיון.

סיכום ותוצאה

(77) על-יסוד האמור מזפה את הנאשם מהאישום הראשון ומרשיע אותו בביצוע עבירת האיומים, עבירה לפי סעיף 192 בחוק העונשין באישומים השני והשלישי.

(78) נוכח ההיבטים המשפטיים שעולים בהכרעת הדין, בית המשפט שוקל לפרסם אותה ללא פרטים מזהים של המעורבים. ככל שמי מהצדדים מתנגד לכך, יוכל להגיש את נימוקי התנגדותו עד יום 8.12.2021. מובהר, כי אי-הגשת נימוקים כאמור על-ידי צד, ייראה הדבר כאי-התנגדות של אותו צד לפרסום במתכונת האמורה.

● הערה: הכרעת הדין ניתנה ביום 1.12.2021.

ניתנה היום, ח' שבט תשפ"ב, 10 ינואר 2022, במעמד הצדדים

מוחמד חאגי יחיא, שופט